

BOLDOG BARTOLO LONGO
A RÓZSAFÜZÉR TIZENÖT SZOMBATJA

A RÓZSAFÜZÉR MÁSODIK SZOMBATJA

1. Soron következő *tized* elmondása (előimádkozóval)

A második örvendetes titok:

„... akit te, Szent Szűz, Erzsébetet látogatván hordoztál.”

2. Elmélkedések (felolvasó)

I. Elmélkedés

A Szentlélek kegyelme nem tűri a hosszadalmas késlekedést: őszinte választ vár és készséges döntést. Mária a Szentlélek indításai iránti készséggel tehát azonnal válaszol Istennek. Alighogy méhében megfogant az emberek Üdvözítője, Mária azonnal kész teljesíteni az Ő akaratát, amely az emberi nem javát keresve le akarja rombolni a bűnt. Ez az akarat meg akarta szentelni az Előfutárt, az eredeti bűntől megkötözött Jánost, és ki akarta nyilvánítani Fia dicsőségét és hatalmát, megtestesülésének első pillanatától kezdve. A két gyermeket váró anyát pedig nagy örömmel és kegyelemekkel akarta betölteni.

Mária tehát az Isten iránti szerelemmel és a felebarát iránti szeretettel egészen betelve nem törődik a fárasztó utazás veszélyeivel – amelyek fiatalságából és törekenységéből adódhattak –, és bár Isten Fiának anyja lett, hamarosan elhagyja szegényes názáreti otthonát, és útra kel Júdea hegyei felé.

Én lelkem, hány jó sugallatot fojtottál el magadban, amelyek talán Isten különös terveihez kötődtek az Ő dicsőségére és a te

üdvösségre, valamint a felebarát javára! Nézd csak, Erzsébet, aki már előrehaladott éveiben, gyermeket vár. Szüksége van egy bizalmas társnőre, aki segíti és támogatja őt. És a szerelmes szűz, aki szerelmével és szépségével fölülmúlja a szeráfokat, nem késlekedik útra kelni; és nem ballag, hanem szinte röpül az úton: a felebaráti szeretet az ő erős készítője.

Az Isten iránti szeretet, ha uralkodik a szívben, soha nem tétlen, mindig fölserkenti a lelket a felebarátért, anélkül, hogy figyelne a saját kellemetlenségeire; mert Isten szeretete és a felebaráté egy és ugyanaz a szeretet, amely egyszer az ok, máskor a hatások, egyszer a Teremtő, máskor a teremtmények felé fordul. Máriát egyedül ez az erény vezérli és élteni, és nem a szórakozás szeretete és a tetszeni vágyás. Nem látni és látszani akar kíváncsiságból és magamutogatásból, amelyek oly gyakori motívumai a mi látogatásainknak.

Lelkem, szemléld magad Mária igaz és buzgó szerelmének tükrében; alázkodj meg és valld be, hogy nincs benned igaz istenszeretet.

Ó, Istennek Anyja, szeretetnek Anyja, mutasd meg irántam is bőséges szerelmedet; légy irgalmas irántam, szerencsétlen teremtmény iránt, aki oly sokszor lázadoztam Isten ellen! Gyűjtsd meg bennem a te szent szerelmedet, láncolj erősen a te láncaiddal e szerelemhez, hogy Istent mindenek fölött, a felebarátot pedig úgy szeressem, mint önmagamat.

II. Elmélkedés

Ó, mennyi erény szemlélhető Máriának ezen az útján! Mélységes alázatossága nem engedi, hogy figyeljen a maga kiemelkedő méltóságára és a végtelen különbségre, ami a méhében hordott Fiú és Erzsébet fia között van! Az Úr szolgálóleánya nem ismeri a nemes emberek fenntartásait, azokat

a furcsa törvényeket, amelyeket a világ hiúsága oly kínos pontossággal akar betartani, miután az önszeretet kigondolta, bevezette és olyan komolyan meg is követeli azokat.

Szemléld csak, hogyan köszöntötte Mária Erzsébetet. Az igaz szeretet minden érdek nélkül megelőzi a másik kívánságait. Vajon, ha az isteni szeretet meg nem előzött volna és minden áldott nap nem jönne elénk, megismertük volna Istent? Gondolnánk-e rá?

Mária köszöntésére – a szóra, amely Isten Igéjének eszköze lett – megtörténik a csodák csodája: Anyja méhéből Jézus megszenteli János lelkét, aki ujjong anyja méhében, és Erzsébetet betölti a Szentlélek. Istenségének erejét Krisztus először Anyja által, majd önmaga által mutatta meg; és jelenléte az Oltáriszentségben is a legcsodálatosabb hatásokat teszi igaz híveiben.

Tanuld meg, én lelkem, hogy amit az égtől vársz, csak Mária által nyerheted el. Az első kegyelem, amit a megtestesült Ige az emberekkel közölt, Mária méhéből és az Ő szavára történt.

Ó, kegyelmek Anyja, milyen hatalmas a te szavad! Szóaltasd meg a szívemben, vagy legalább Fiadnak szólj az érdekemben! Ó, szentséges Szűz, lehet-e méltó módon dicsérni és ünnepelni téged? Erzsébettől fogom megtanulni és vele együtt kiáltom hangos szóval, amíg csak élek: *„Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse!”* (Lk 1,42). Hogyan merésze az eretnokség gyalázni a tiszteletet, amivel Isten Anyja felé fordulunk, a Szentlélek által sugallt tiszteletet, amely elválaszthatatlan a Fiút megillető, kötelező tisztelettől?

III. Elmélkedés

Erzsébet folytatja: *„honnan ez nekem, hogy az én Uramnak anyja eljön hozzám?”* (vö. Lk 1,43). Erzsébet fölismeri Mária

Fiának nagyságát, és „Uramnak” mondja őt. Él-e bennünk ugyanez az érzület Jézus Krisztus iránt, amikor meglátogat minket? Fölkelti-e bennünk az öröm, a hit és az alázatosság ugyanezen érzéseit Testének és Vérének imádandó szentségében való isteni jelenléte és kegyelme?

Ezután Erzsébet az isteni világossággal fölismeri Máriában Isten Anyját, és kimondja: „*Boldog, aki hitt az Úr szavainak beteljesedésében.*” (vö. Lk 1,45). Minden megjön a maga idejében. Mária pedig világossággal és kegyelemmel, hálával és szerelemmel eltelve, igazán alázatos – és Isten irgalmasságait és kegyelmeit hittel fogadó – lélekkel elénekelte a tökéletes dicséret isteni énekét: háláról és szeretetről, prófeciákról és Isten tulajdonságairól. A jelenről tanít és prófétálja önmagáról azt, ami majd az összes nemzedékben megtörténik: „*Magasztalja az én lelkem az Urat, és örvendezik az én lelkem az én üdvözítő Istenemben, mert meglátta az Ő szolgálójának alázatosságát. Íme, mostantól fogva boldognak mondanak engem minden nemzedékek.*” (vö. Lk 1,46–48). Megemlékezik a jóról, amit Isten a múltban tett: „*Hatalmasságot cselekedett az Ő karjával, és szétszórta a szívük szándékában gőgösködőket.*” (vö. Lk 1,51). Hirdeti a jövődőt és a hitet az Isten népének tett ígérek maradandóságában századokon át a világ végéig: „*és az Ő irgalmassága nemzedékről nemzedékre azokon, kik őt félik ... miként megígérte Ábrahámnak és az Ő maradékának mindörökre*” (vö. Lk 1,50.55).

Lelkem, amikor az emberi nagyság hamis ragyogása és illúziója csábít, ne feledd, hogy egyedül Isten nagy, és mindent az Ő dicsőségére fordíts. Amikor az érzékek kísértenek, gondolj arra, hogy egyedül Istenben van szilárd biztonság, tiszta és maradandó öröm. Amikor a dicséret mérge vagy az önszeretet fénye elkápráztat, szállj magadba, térj be semmiségedbe, és tedd meg a

szívedben azt, amit Mária nem tudott megtenni: idézd föl bűneid megalázó emlékét.

Ó, Mária, aki attól a pillanattól fogva a kegyelmek igazi anyja vagy, én abban a pillanatban bízva remélem rózsafüzéred e titkának ereje által, hogy megadod nekem a kegyelmet, hogy eléggé szeressem Jézus Krisztust, és megmentsem a lelkemet; hiszen te vagy a kegyelmek egyetemes osztogatója, ezért mindenek reménysége és az én reménységem is. Köszönöm Istennek, hogy megértetted velem, hogy alapvetően Jézus Krisztus érdemeiért, s utána a te közbenjárásodra kell üdvözülnöm.

Ó, Mária, imádkozzál értem, és ajánlj engem a te Fiadnak. A te imáidat – az Anya imáit a Fiúhoz, aki annyira szeret téged – nem utasítják vissza. És te nálam jobban ismered az én nyomorúságaimat és szükségemet, én pedig azt sem tudom, mely kegyelmek válnak inkább javamra. Kezedre bízom magam, bízom benned, üdvözütened kell engem! Amen

3. Ennek a titoknak az *erénye* a *szeretet*. (*pap*)

Gyakorlása

Gyakorold a szeretetet a felebarát iránt, meglátogatva kórházban vagy más gondozásban lévőket, beteget vagy rabot, segíts egy szegényen. Ha találkozol valakivel vagy meglátogatsz valakit, szólj Istenről. Különösen légy segítségére a tisztítótűzben szenvedő lelkeknek, följajánlván értük rózsafüzéreket, szentáldozásokat, szentmiséket, búcsúkat, az irgalmasság cselekedeteit és önmegtagadásokat. Nagyon hasznos számodra is és ezeknek a lelkeknek is az „actus heroicus” (hősies cselekedet), tudniillik minden érdemed és összes jó cselekedeted egyszer és mindenkorra való följajánlása a szenvedő lelkek megsegítésére.

Röpima (pap)

Ó, Mária, áldott az asszonyok között!

Látogasd meg a lelkemet és mentsd meg!

Szentmise előtti imádság (pap)

Ó, Jézusom, imádom bölcsességed és irgalmasságod mély és végtelen terveit. Amint lejöttél a földre, azonnal meg akartad tenni az első csodát Anyád, Mária által, hogy a kezdet kezdetén bemutasd őt mint társmegváltónkat és kegyelmeid osztogatóját: Áldott légy érte!

Mária látogatása örömet vitt Erzsébet házába, megszentelte Jánost anyja méhében, és megvigasztalta Zakariást, aki megoldódott nyelvvel dicsérte Istent. Mi az tehát, amit nem remélhetnék ma, amikor Isten Fiának látogatását várom, aki minden kegyelmek szerzője? Látom, csak Anyád keze által adod a kegyelmet: ő az emberek anyja, a bűnösök szószólója.

Ó, szentséges Szűz, légy ma is társmegváltóm. Siess és látogasd meg a lelkem szegényes hajlékát, hozd el nekem Jézusodat, hogy bennem lakjék és hatalmába vegyen. Bizonyos vagyok abban, hogy kettőtök látogatása nem lesz gyümölcstelen. Ily nagy nyomorúság és elhagyatottság láttán biztosan könnyözületre indul a kegyelmek Anyja, az áldott az asszonyok között.

A lelkem beteg a sok rossztól, a zabolátlan érzelmektől, rossz szokásoktól és elkövetett bűnöktől: veszedelmes bajoktól, amelyek örök halálba vezetnek. Te, aki Isten kincsháza vagy, gazdaggá tudod tenni a lelkemet: gyógyítsd meg, még ma, Fiad szeplőtelen testével és drága vérével. Íme, én megvallom méltatlanságomat, nem vagyok méltó, hogy látogatóba jöjj hozzám; de csak egy szót szólj áldott Fiadnál és meggyógyulok. Ó, Mária, boldog vagy, mert hittél: add nekem a hitedet, a tisztaságodat, alázatosságodat, szeretetedet.

Ó, Erzsébet, aki beteltél Szentlélekkel, részesíts engem örömdben és alázatodban. Ó, Keresztelő János, aki Mária hangjának hallatára megszentelődöttél, adj nekem a te szentségedből, hogy kevésbé méltatlanul fogadjam a szívemben Jézus és Mária látogatását.

Szent József, Mária jegyese, a te tisztaságos érzületeddel kísérsz most, amikor fogadni megyek a te Jézusodat tisztaságos jegyessed, Mária kezéből. És ti, az Úr angyalai, akik elkísértétek királynőtöket a júdeai hegyekbe és tanúi voltatok az első csodának, amit Jézus általa tett, kísérjétek és támogassatok ezekben a percekben, amikor végtelen lehajlásával Isten meglátogatja teremtményét és a kegyelem által önmagához teszi hasonlónak!

4. Szentmise előtti állandó imádságok (közös – külön füzet 1. oldal)

5. SZENTMISE

6. Szentmise utáni imádság (pap)

Ó, jószágos Jézusom, ki adhat méltó szavakat a hála és a tisztelet kifejezésére azért a jótéteményért, amelyben részesítettél? Miképpen is alázhattad meg magadat annyira, hogy eljőjj meglátogatni az én nyomorúságos lelkemet? Ó, mennyire szeretnék Erzsébet és Zakariás hálájának, hitének, jámborságának és alázatosságának érzületével méltón dicsérni téged, ó, Istenem! Mivel azonban bennem vagy, velük együtt adok hálát és dicsérlek téged: „Honnan ez nekem, hogy az én Uram és Istenem eljön hozzám? (...) Áldott az Úr, Izrael Istene, mert meglátogatta és megváltotta az Ő népét.”

Igen, Jézusom, csodállak, imádlak, szeretlek és hálát adok neked. Áldalak téged mindazzal az áldással, amellyel az égben az

angyalok és a szentek, és a földön az igaz lelkek áldanak téged, sőt mindazzal az áldással, amivel az összes lehetséges teremtmény áldana, ha megteremtetted és üdvöztetted volna őket.

Szeretlek téged egész lelkemmel. Szeretni akarlak életem minden pillanatában. Viszonzni szeretném e sok áldással és e nagy szeretettel, és szeretném jóvátenni mindazok vétkeit, akik káromolnak, mellőznek és tagadnak téged, Istenem, Teremtőm, Üdvözítőm, Megváltóm. A te Szíveddel szeretlek, azzal a szerelemmel, amellyel te szereted a Szentháromságot és szűz Anyádat, Máriát; azzal a szerelemmel, amellyel engem szerettél, ezért ember lettél, meghaltál a kereszten, és itt vagy e szentségben.

Te pedig, kegyelmek Anyja, drága anyám, látogass meg engem: nem érzékelhető módon, ahogy oly sok szolgálóddal és tisztelőddel megtetted, hanem kegyelmeddel, szerelmeddel, segítségeddal, a te Jézusoddal, hogy Jézus soha el ne hagyjon engem, és én soha meg ne bántsam Őt. Engedd, hogy halljam a szívemben a kegyelmek Anyjának és királynőjének édes hangját, és megrészegülve e nagy édességtől, undorodjam az érzékek és a föld élvezeteitől, és csak azt ízleljem, hogy neked szolgálók és téged szeretlek. És főként a halál pillanatában látogass meg. Védelmezz majd akkor az ellenségektől, és te magad vezess oda Jézusodhoz, hogy vele együtt dicsérjelek, szeresselek és áldjalak téged mindörökre; míg a mai napon ismét elénekelem prófétáló énekedet: „Magasztalja az én lelkem az Urat!”

7. Szentmise utáni állandó imádságok (közösén – külön füzet 2. oldal)

8. Ének (Salve Regina – Hozsanna 322)